

RISICOPROFIELEN MOETEN ONDERLING VERGELIJKBAAR WORDEN

Banken en vermogensbeheerders zouden dezelfde taal moeten spreken als het om de risicoprofielen gaat. De Autoriteit Financiële Markten (AFM) startte de discussie hierover al in 2009 bij de presentatie van het eerste voorstel voor een Leidraad Risicoprofielen.

De Nederlandse Vereniging van Banken (NVB) werkt nu aan een eigen meetlat waarmee het risico van een standaardportefeuille kan worden afgezet tegen dat van andere portefeuilles.

Iedere financiële onderneming die adviseert over beleggingen en vermogensbeheer moet een goede inschatting maken van de klant die wil gaan beleggen. Naast allerlei persoonlijke en financiële gegevens moet vast komen te staan welke risico's de belegger kan en wil nemen. Door het beantwoorden van vragen krijgt hij een bepaald aantal punten, waarmee een risicoprofiel wordt opgesteld. Het is zaak voor de belegger na het invullen van die vragenlijst het uiteindelijke risicoprofiel te vergelijken met zijn eigen beleggingswensen.

Momenteel kan iedere aanbieder zelf bepalen welke risicoprofielen worden aangeboden en welke beleggingsportefeuille daaruit volgt. De daadwerkelijke samenstelling van portefeuilles met dezelfde risicoprofielen verschilt daardoor tussen banken en vermogensbeheerders onderling. Het gevolg is dat risicoprofielen, en dan vooral de beleggingen en de risico's die daarbij horen, voor veel beleggers onduidelijk zijn. Het is lastig vergelijken, helemaal omdat soms dezelfde naam bij de ene instelling voor een heel ander risicoprofiel wordt gebruikt dan bij een andere instelling.

De AFM heeft in september 2015 haar Leidraad Risicoprofielen herzien. De Leidraad moet de kwaliteit van de informatieverstrekking aan beleggers door aanbieders verbeteren. Met de aanbevelingen wordt beoogd dat beleggers meer inzicht krijgen in de beleggingen en risico's in een risicoprofiel en dat zij in staat zijn om risicoprofielen en beleggingen met elkaar te vergelijken. De Leidraad is echter niet bindend, aanbieders hoeven de aanbevelingen niet op te volgen. Dat is de VEB een doorn in het oog.

DE RISICOWIJZER

De informatie over risicoprofielen bestaat uit twee delen; een algemeen deel en de risicowijzer. De algemene informatie gaat over de standaardverdeling over beleggingscategorieën die is gekoppeld aan een risicoprofiel. Bijvoorbeeld hoe een vermogensbeheerder zijn offensieve risicoprofiel indeelt in een mix van verschillende beleggingscategorieën, zoals staatsleningen, bedrijfsobligaties en aandelen. Zo wordt het vermogen van klanten met het meest behoudende risicoprofiel door Rabobank standaard voor 10 procent in aandelen belegd en voor 90 procent in obligaties. Bij SNS Bank is dat echter 8 procent aandelen, 42 procent obligaties en 50 procent liquiditeiten.

Bij het op één na behoedzaamste van de vijf standaardprofielen zijn

**DE SAMEN-
STELLING VAN
PORTEFEUILLES
VAN RISICO-
PROFIELEN MET
DEZELFDE NAAM
VERSCHILT
TUSSEN BANKEN
ONDERLING**

ook duidelijk verschillen waar te nemen. ING en Rabobank kiezen voor 30 procent aandelen en 70 procent obligaties. SNS Bank hanteert bijvoorbeeld een mix van 20 procent aandelen, 65 procent obligaties en 15 procent liquiditeiten. Alex Vermogensbeheer gaat echter voor 100 procent in aandelen. Verschillen in de beleggingsmix brengen ook verschillen in risico met zich mee.

De enige manier om portefeuilles van verschillende aanbieders te vergelijken, zou de risicowijzer kunnen zijn. Dit is een grafische weergave van het risicoprofiel en geeft de belegger in één oogopslag een indicatie van het risico van de beleggingen achter een risicoprofiel. De risicowijzer is echter ook niet verplicht en wordt niet breed in de markt toegepast. Beleggers kunnen op de website risicoprofieltoets.nl zelf berekenen wat voor hen de